

Sokáig fel sem merült bennem, hogy Portugáliába utazzak. Ám az utóbbi időben több ismerősömtől hallottam, hogy elvarázsolta őket ez az ország. hát ebben az évben én is felkerekedtem, hogy megnézzem magamnak.

Készültem a Lisszabontól 30 kilométerre lévő Sintra megtekintésére, ahol egy parkon belül több palota meglátogatására van lehetőség. Az előző napok tapasztalataiból kiindulva számítottam arra, hogy egyszerű lesz tömegközlekedéssel odajutni. És tényleg. A zöld metróvonal végállomásától elővárosi vasúttal 40 perc alatt ott is voltam.

És a nap folyamán lassan megértettem miért választották ezt a helyet nyaralónak több évszázadon keresztül Portugália uralkodói, hogy ide vonuljanak vissza, mikor a fővárosból elüldözi őket az elviselhetetlen mediterrán hőség.

Eltávolodva a lisszaboni macskakövek sugárzó hőjétől a vonatból kiszállva hatalmas zöld hegyek hűse csapott meg. Úgy vélem, május közepén az év legszebb időszakában érkeztem, hiszen minden virágba borulva fogadott ebben a lenyűgöző parkrendszerben.

A legtávolabbi palotával, a Monserrate-tal kezdtem. Mintha egy másik világba, a közel-keletre érkeztem volna némi gótikával vegyítve, s ez a 19. század végének eklektikáját tükrözi. A neogótikus alapot 1789-ben Gerard de Visme építtette, majd az épület maradványait és a telket Francis Cook, angol iparos kapta meg Monserrate vikomtjának rangjával együtt Lajos királytól 1856-ban. A ház ezek után nyerte el mai formáját a romantika jegyében. S nemcsak az épület, de a kert is e stílust tükrözi, amely sok kontinens növényeit foglalja magába földrajzi csoportosítás szerint.

Akárcsak a fővárosban, a Sintrában szaladgáló kis méretű hop on-hop off buszok mellett a sokkal olcsóbb helyi járatokra is felszállhatunk – azonban készüljünk fel némi várakozásra a turisták számának ugrásszerű növekedése végett. S bár én is úgy indultam neki, hogy gyalog fogom megközelíteni a palotákat, azonban Sintrán szembesültem a távolságokkal, -amik a parkrendszeren belül hegyre fel, hegyről le bizony kilométerekre rúgnak, - így sok időt spóroltam a kis buszokkal.

Visszatérve Sintrába a városka palotáját néztem meg, ami királyi lak volt és helyén – valamint a szemben lévő hegy tetején, a Mór Kastély helyén - már a 11.században mór erődítmények voltak. 1147 után keresztény királyok vették birtokba a területet és alakították saját képükre a századok folyamán. A főhomlokzat, ami a város főterére néz, a 15. század első harmadában nyerte el mai formáját. És a 16. század eleje, I. Mánuel uralkodása óta -, aki mánuel stílusúvá varázsoltatta az épületet és mudejar (dombornyomott) csempével borította sok falát - nem sok változtatás történt.

Ebbe az egyetlen napba még egy palota megtekintése fért bele, s ezért a következő hegy tetején álló Pena Palotát választottam. Egy újabb építészeti csoda tárult elém, egy monostorból átalakított kastély. II. Ferdinánd király 1843-ban döntötte el, hogy az egykori Jeromos rendi kolostort a német romantika jegyében átépítteti – és így véleményem szerint méltó vetélytársa lett a Neuschwansteini kastélynak. A falak külsején végig lehet gyalogolni, őrtornyai vannak, a feljáraton egy alagút és egy felvonóhid is helyet kapott. Az apátok régi, alacsony plafonú celláit gyönyörűen kifestették és berendezték a királyi család ízlése szerint, az új szárnyban pedig megfelelő méretű fogadótermeknek is lett hely.

Az utolsó palotát, ami a sintraiak mellett szintén a Parques de Sintra-Monte da Lua nevű szervezet gondozásába került, ám Lisszabon egy másik elővárosában, Queluzban található, a következő napon látogattam meg. Ez a rokokó kastély a 18. század második felében nyerte el végleges formáját, egy függő és egy alsó francia kertet alakítottak ki körülötte. Ez az ingatlan a

másodszülött királyfiak lakhelyévé és birtokává vált.

Azt kell, hogy mondjam, az egyik legjobb döntés volt a Portugáliában töltött időből másfél napot e mesepaloták megnézésére szánnom. S egy jó tanács a végére az odautazóknak. Lisszabonban ugyan sok látnivaló zárva van hétfőn, a sintrai kastélyok aznap is várják a látogatókat!

Orosz Erika